

Бълградъ. Сетне постъпилъ въ инженерската школа въ Парижъ.

Отъ Бълградъ 1824 год. пише, че Грековъ следъ едно събрание въ Търново е дошелъ въ Букурещъ, като се е срещналъ и съ други дейци, които не сж сподѣлили неговитѣ мисли. Тогава отива въ Одеса да се срещне съ нѣкои офицерчета изъ България, съ които да размени нѣкои мисли.

Отъ 10. IV 1826 год. отъ Парижъ съобщава, че се научилъ за трескавитѣ приготовления за освобождението и съжелява, че не е близо и заетъ е въ учение, та не може да вземе живо участие. Тамошнитѣ вестници съобщаватъ, че войводитѣ въ Херцеговина прекъснали преговоритѣ съ генералъ Радичъ, та дано и нашитѣ мили братя не закъснеятъ. Желаетъ да се срещнатъ живи и здрави или на Стара Планина или въ свободна България.

4. П. И. Берковски родомъ отъ Ломъ, училъ въ Прага, а въ 1873 год. билъ учителъ въ Хасково, където билъ заловенъ и заедно съ Заимовъ билъ заточенъ въ Диарбекиръ (Азия) и следъ освобождението пуснатъ. Писалъ е 8 писма. Съ писмата си той се обръща къмъ войводата: почитаеми благодетолю. Въ едно пише, че се срещналъ съ Драсовъ, който, като виделъ ликътъ ви, го взе и иска живо писанието ви. Оплаква се за издръжката.

Съ друго писмо отъ 20. II 1875 год. отъ Диарбекирския занданъ, пакъ съ горното обръщение описва теглилата въ затвора. Следъ като успѣлъ да избѣга Заимовъ, настъпили по лоши дни за затворницитѣ. Притворили ги въ тжменъ занданъ и по единъ извѣждали на вѣнъ въ друга стая да го биятъ до примиране и сетне го оставатъ да се посъвземе и го пускатъ пакъ при насъ да ни разправя теглилатата си. Билъ се заловилъ съ инженерство при правителството, но като заточеникъ нѣмалъ право на запла̀та, тогава се заелъ за привеждане на геометрия. Лишенъ отъ всѣкакъвъ поминъкъ, обръща се къмъ войводата съ молба, което не веднажъ е правилъ, като ученикъ, да му спомогне съ пари. Отъ затвора